

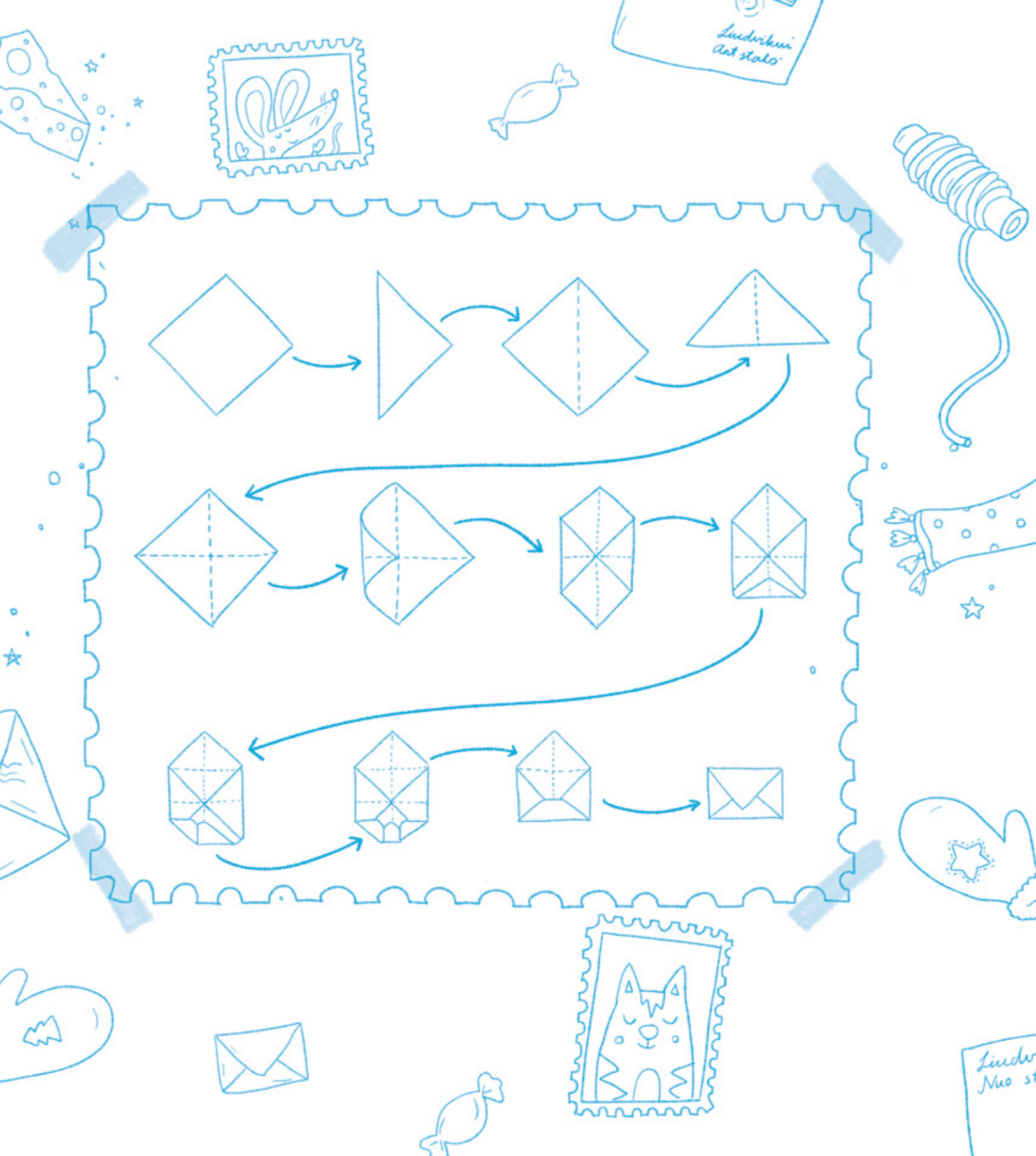
Ignė Zarambaitė

Illustravo
Greta Alice

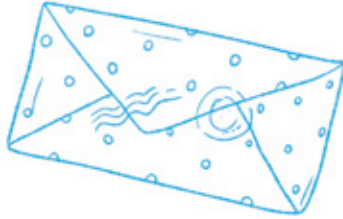
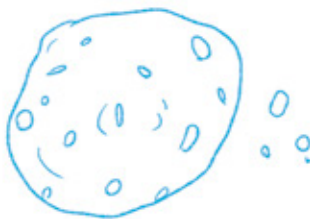
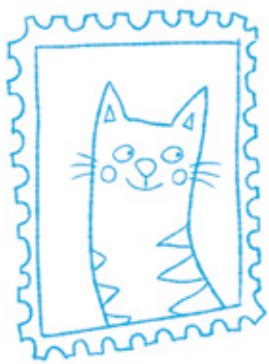
Emilio laiškas

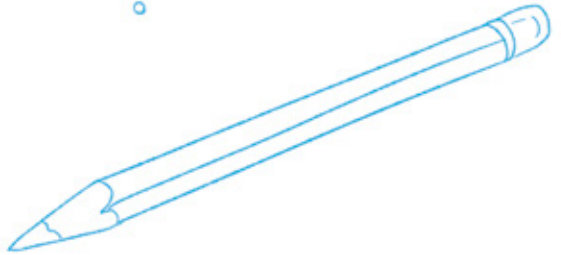
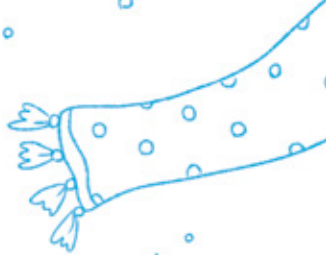
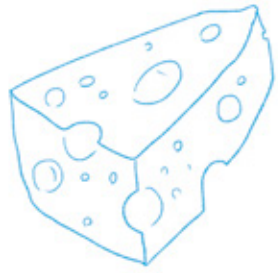
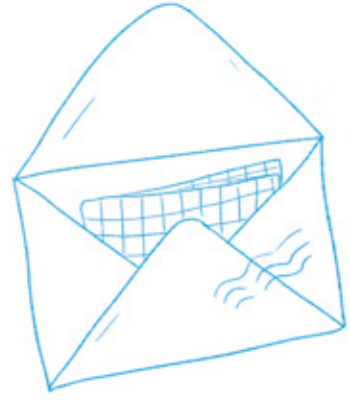
Lindrikuini
Ant stalo

Lindrikuini
Meo st

Lindriku
Ant stalo

Lindri
Muo st

*Emilio
laiškas*

Knygos iliustravimą remia Lietuvos Kultūros taryba

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas. Ignė Zarambaitė. 2015. 2020

© Iliustracijos. Greta Alice. 2020

© Leidykla „Nieko rimto“. 2020

ISBN 978-609-441-678-1

Ignė Zarambaitė

Greta Alice

Emilio laiškas

Vilnius
2020

Turinys

Darbštuolė Berta 7

Pagalbininkas II

Laiškas į šiaurę I4

Atsakymas 22

Emilis 32

Tai kur tas draugas? 41

Dovana prie slenksčio 50

Kūčios pašte 56

Darbštuolė Berta

Buvo toks nedidelis jaukus miestelis, išvogtas siaurų gatvelių ir apstatytas didesniais ir mažesniais namukais. To miestelio centre stovėjo keletas labai senų pastatų. Viename iš jų buvo įsikūręs paštas.

Nors paštas buvo erdvus ir didelis, visuose jo užkaboriuose kūpsojo krūvos įvairių laiškų ir laiškųčių. Nieko nuostabaus, mat į šitą miestelį sukskisdavo laiškai ir siuntiniai iš Anglijos, Prancūzijos, Vokietijos, kartais net iš Japonijos ir Australijos. Taip pat daugybė jų iš miestelio pasklisdavo po platų pasaulį.

Visgi kai kurie laiškai tikriausiai būtų taip ir nepasiekę adresato, jei ne viena slapta pašto darbuotoja – Berta Ilgauodegė. Ji buvo... pelė. Taip, pelė, baltu kailiuku ir juodomis žvitriomis akutėmis.

Ji nesirodė dieną, kai būdavo pilna žmonių, mat žinojo, kad niekam nepatiktų pašte šmižinėjanti pelė. Ji niekaip negalėjo suprasti kodėl, bet daugelis žmonių pelių paprasčiausiai nemėgsta... Tai ir nelįsdavo jiems į akis. Dieną Berta išsimiegodavo savo urvelyje, o štai naktį kibdavo į rimtą darbą.

Kasnakt ji tvarkingai dėliojo laiškus į krūveles, surasdavo po stalais ar stalčiuose netyčia užkritusius laiškus ir padėdavo juos į vietą. Taip pat

užklijuodavo atplyšusius vokus, kad laiškai pakeliui neišslystų laukan. Berta visada turėjo nemažai darbo, o prieš Kalėdas ir Naujuosius metus laiškų būdavo kupetų kupetos! O ji tokia mažytė prieš tokias dideles krūvas! Jei kokia viena ant jos užvirstų, vargu, ar pavyktų išsikapstyti. Taigi šis darbas buvo dar ir pavojingas. O reikėjo labai atsakingai sužiūrėti kiekvieną laiškutį, kad visi be išimties būtų savo vietose.

Bertą apimdavo siaubas pagalvojus, kas nutiktų, jei ji nesutvarkytų visų šių išsimėčiusių laiškų. Dalis jų tiesiog pradingtų. Kiek žmonių nusiviltų, negavę laukiamo laiško... Dėl to ji labai didžiavosi savo triūsu ir tikėjo, kad jos darbas – pats geriausias pasaulyje.

*

Kaip ir daugelis mūsų, Berta Ilgauodegė turėjo keletą silpnybių. Viena jų – nesutramdomas smalsumas. Kartais ji nepajėgdavo atsilaikyti pagundai ir slapta perskaitydavo laiškus, kurių vokai buvo netvirtai užklijuoti. Puikiai žinojo, kad labai negražu skaityti svetimus laiškus, bet net pirščiukai kirbėjo, niekaip negalėjo susivaldyti. Ji niekam nepasakojo, ką perskaičiusi, įdėdavo laišką atgal į voką ir tvirtai užklijuodavo.

Pelė darbavosi pašte ne vienerius metus, todėl kai kuriuos laiškus ir adresatus jau atpažino:

– O, pagaliau Gabija atrašė Tomui! Kiek tas vargšas galėjo laukti? Tai dabar apsidžiaugs pagaliau sulaukęs draugės atsakymo! – cyptelėjo Berta, pastebėjusi laišką Tomui iš Erškėtrožių gatvės. – Koks šaunuolis Matas, niekada nepamiršta atsiųsti savo pusbroliui gimtadienio sveikinimo... Oho, užpernai Rokas atsiuntė mamai laišką iš Paryžiaus, pernai – iš Dublino, o šiemet – jau iš Tokijo! Nieko sau vaikas, tikras keliautojas! O ką čia turim? Siuntinukas į Skersvėjų gatvę Monikai. Iš Londono. Tai pačiai Monikutei!

Jos laišką į Londoną Berta taip pat prisimena. Net kelis kartus Monika rašė savo išvykusiam tėveliui, bet iki šiol nebuvo gavusi atsakymo. Laiškeliai buvo trumpi, panašūs ir skambėjo maždaug taip:

„Tėveli, kaip tau sekasi? Ar tau dar ilgai reikės dirbti? Aš labai tavęs pasiilgau. Laukiu, kada sugrįši. Monika.“

– Ak, įsivaizduoju, kaip ji ims džiūgauti, gavusi lauktuvių nuo tėčio!

Siuntinys gulėjo sandariai užvyniotas rudu popieriumi ir apklijuotas juoste, tad vidun pažvelgti nebuvo kaip. Vis dėlto Berta buvo įsitikinusi, kad ten tikriausiai yra ne tik dovanėlė, bet ir laiškelis Monikutei nuo tėvelio.

Nors Berta ilgauodegė atpažindavo kai kuriuos laiškų siuntėjus ir gavėjus, jie tikrai nė girdėt nebuvo girdėję apie darbščiąją pašto pelę. Tačiau ji dėl to neliūdėjo. Berta jautėsi kaip nematoma fėja, kasnakt liuoksinti per tankų laiškų mišką ir daranti mažus stebuklus.

Pagalbininkas

Berta Ilgauodegė sunkiai spėdavo suktis, todėl apsidžiaugė susiradus pagalbininką – kitą peliuką. Teisybę pasakius, pats pagalbininkas ją surado. Vieną lietingą naktį jis įlindo pro mažytę skylę mūrinėje sienoje, norėdamas kur nors pasislėpti nuo darganos ir žvarbaus vėjo. Ta skylė buvo neįtikėtina maža – Berta tiesiog negalėjo suprasti, kaip ten galima pralįsti. Tačiau ir pats peliukas buvo mažytis, liesas ir visas kiaurai peršlapęs. Nuo pilko kailiuko ir rausvos nosytės varvėjo lietaus lašai. Ilgauodegei pagailo paklydėlio ir ji nusprendė paimti jį savo globon: sočiai primaitino, leido jam sušilti ir pamiegoti. Kadangi peliukas neturėjo nei vardo, nei pavardės, Berta pavadino jį Liudviku Šlapučiu.

Iš pradžių jis vis painiojosi Bertai po kojomis. Kol paaugo, mažasis Liudvikas labiau gaišino ją ir trukdė dirbti, negu padėjo. Jis užduodavo šimtus klausimų per vieną naktį. Pavyzdžiui, jis nesuprato, kodėl negalima laisvai bėgioti po pastatą dienos metu.

- Tai pavojinga, – aiškino Berta.
 - Kodėl? – išplėtė akis Liudvikas.
 - Nes mes maži, ir žmonės gali mūsų nepastebėti. Kas nors ims ir užmins. Ir šiaip, žmonės nelabai džiaugiasi pelių draugija.
 - Kodėl? – vėl paklausė peliukas.
 - Tiesiog taip yra.
 - Gaila, o aš taip norėčiau su kuo nors susipažinti, – nusivylė jis.
- Bet Liudvikui ir su Berta nebuvo liūdna. Ji netrukus išmokė peliuką abėcėlės, ir šis su pasimėgavimu skaitydavo viską, kas buvo užrašyta ant vokų, o Bertą apipylė naujais klausimais.
- Ką reiškia Paryžius? Kur jis, kokio dydžio? Kaip du mūsų miesteliai? O gal kaip trys? Neju dar didesnis?! Ar ten daug pelių? Ar ten dienomis galima bėgioti gatvėmis? O pašte? – bėrė klausimus Liudvikas.
- Berta, suprantama, niekada nebuvo Paryžiuje, todėl dėstė, kaip jai pačiai atrodė:
- Dieną Paryžiuje pelėms taip pat pavojinga bėgioti. Ir gatvėje, ir pašte.
 - Nejaugi pasaulyje nėra nė vieno miesto, kur pelės galėtų lakstyti kur tik panorėjusios? – nustebo peliukas.
 - Gal ir yra. Tik gerai nežinau kur. Gal Bankoke ar Kambodžoje.
 - Kur tie miestai? Ar toli? – smalsavo Liudvikas.

– Labai toli. Tik du kartus atėjo laiškai iš ten. Vieną kartą iš Bankoko ir vieną kartą iš Kambodžos.

Liudvikas mėgo žaisti ir siusti, ypač – šokinėti nuo vieno laiško prie kito, nuo vienos krūvelės prie kitos, kol Berta jo nesudrausmindavo.

Galiausiai peliukas paaugo ir kiek aprimo. Vis dažniau padėdavo Bertai Ilgauodegei tvarkingai skirstyti laiškus. Kai Berta persišaldė, turėjo karščio, kosėjo ir net nepajėgė išlipti iš guolio, Liudvikas tas naktis stengėsi ją pavaduoti ir jam neblogai pavyko. Berta išgyrė peliuką, o širdyje labai didžiavosi.

Esu Ignė – šios knygos autorė. Gyvenu Šilutėje, nedideliame mieste, kuriame vinguriuoja upė Šyša ir stūkso daug senų pastatų. Vienas jų – paštas, nuo vaikystės dažnai ten lankausi. Labai mėgstu laiškus! Juos rašau, skaitau, tyrinėju, saugau. Prisipažinsiu, turiu dar keletą silpnybių... Tai šokoladas, knygos, katės, futbolą. Oi, žinoma, ir mažos šaunios pelytės!

?leškau?
Susirašini-
jimo ✉
draugo.
22-35-07

Esu Greta Alice – šios knygos iliustruotoja. Užaugau prie jūros, todėl labai mėgstu mėlyną spalvą ir vėją. Kai tik turiu laisvą akimirką, mėgstu lankytis pačiuose slapčiausiuose knygynuose, kuriuose stūkso didžiulės lentynos, pilnos magišky knygų. Beje, ne ką mažiau dievinu rašyti bei gauti tikrus popierinius laiškus, krinti sūrį ir kasyti šunis, ypač didelius!

Dingo
laiškas!
Skambinti

(Ignei :-)

Ernestas

ŠILUTĖS
pošte
rastas laiškas
Va toks

PARDUODU

Laukiame laiškų!
Adresus dalija
mūsų sekretorė
Berta el. Paštu:
Laiskas.Bertai@gmail.com

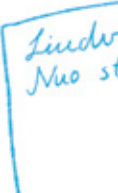
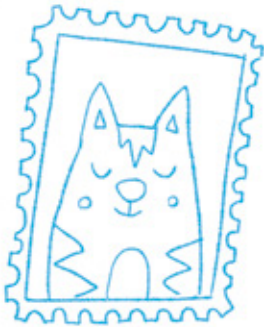
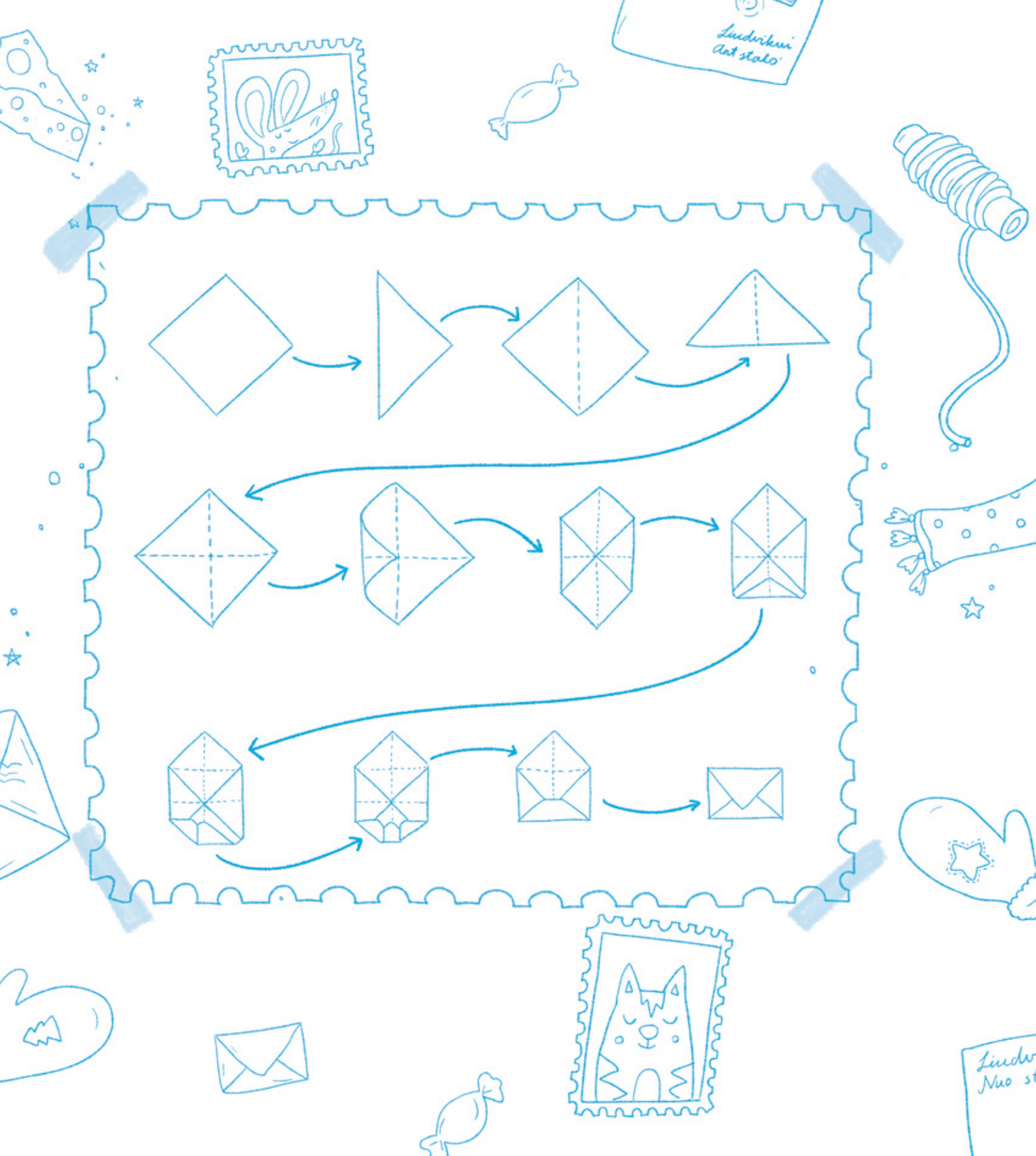
RASTAS
SIUNTINYS PONAMS
PETAMS!
DIDELIS

Emilis labiau už viską nori draugo, kuris visada būtų šalia – kasmet siunčia laišką į Šiaurę prašydamas būtent tokios dovanos. Deja, net Kalėdų Senelis negali išpildyti jo troškimo. Kai slaptos pašto darbuotojos – pelės Berta ir Liudvikas – perskaito laišką, nusprendžia pagelbėti berniukui. Bet iki švenčių liko visai nedaug laiko...

Rašytoja Ignė Zarambaitė skaitytojų ir literatūros kritikų jau įvertinta už vaikams ir paaugliams skirtas knygas „Elzė ir senojo dvaro paslaptis“, „Stebuklingi senelio batai“, „Skudurinukė“, „Juodavandeniai“. Naują „Emilio laišką“ leidimą puošia jausmingos ir spalvingos dailininkės Gretos Alice iliustracijos. Sumaniųjų pašto pelyčių nuotykių tęsis knygoje „Slapta laiškų rašymo agentūra“.

Korektorė Eglė Devižytė
Maketavo Miglė Dilytė
Tiražas 2000 egz.
Išleido leidykla „Niekorimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Arkas
talo
Bertai
& stalcių

Vieno mažo miestelio paštas veikia geriau nei visi kiti. Jame nedingsta siuntiniai, o laiš-
kai visuomet laiku pasiekia adresatus. Jei kas pasakytų, kad tas paštas stebuklingas, būtų
beveik teisus. Čia darbuojasi slapti paštininkai - Berta Ilgauodegė ir Liudvikas Šlaputis.
Kasnakt jie išlenda iš savo urvelio ir kimba į darbus: rūšiuoja laiškus, dėlioja juos į tvarkin-
gas krūveles, užklijuoja atplyšusius vokus...

Pala, sakysit, o kodėl jie dirba tik naktį ir gyvena urve?

Paštininkai Berta ir Liudvikas yra... pelės! Ir netgi labai smalsios pelės - kartais nesusituri,
ima ir perskaito vieną kitą laišką. Taip sužino, kad Emilis jaučiasi vienišas, jau ne pirmus
metus rašo Kalėdų Seneliui prašydamas draugo. Kalėdų Senelis tokio didelio noro išpildy-
ti negali, tad peliukai nusprendžia patys padėti berniukui.

*Juk visiems reikia draugų.
Ne tik prieš Kalėdas!*

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-678-1

9 786094 416781